

Dr Ted Hildebrandt, Pary przysłów, sesja 2

© 2024 Ted Hildebrandt

[Journal of Biblical Literature, 107.2 (1988) 207-224]

To jest dr Ted Hildebrandt i jego nauczanie na temat par przysłów. To jest sesja numer dwa, Pięć par w szczegółach. Przysłów 26.4-5, Przysłów 15.8-9, Przysłów 10.16-17, Przysłów 13.21-22, Przysłów 15.1-2, wraz z technikami łączenia w pary.

Witamy w naszej dzisiejszej prezentacji na temat par przysłów. Jest to kontynuacja naszej poprzedniej dyskusji, podczas której wykazaliśmy, że Przysłowia różnią się od reszty Tanachu czy Starego Testamentu. Zatem dzisiaj zajmiemy się Księgą Przysłów i zobaczymy rozdziały od 10 do 29 Księgi Przysłów.

Są takie zdania i tak jest jedno przysłowie za kolejnym przysłowiem, za kolejnym przysłowiem. Czy są one rozproszone i po prostu rzucone razem, i jest to przypadkowe, chcąc nie chcąc, czy też jest tam jakiś dostrzegalny porządek? I czy ta kolejność wpływa na to, jak interpretujemy jedno przysłowie obok drugiego? Często mówiliśmy, że kontekst determinuje znaczenie. Jaki jest kontekst przysłowiowego powiedzenia? Jedno przysłowie do drugiego.

Czy łączą się ze sobą i czy wpływają na sposób ich interpretacji? Ale zanim to zrobimy, ktoś zadał w Internecie naprawdę dobre pytanie po tym, jak zrobiliśmy prezentację Przysłówia są różne i powiedział, że to było naprawdę szczegółowe i udowodniłeś, czym Przysłowia nie są, ale czym są Przysłowia i jak możemy się ich uczyć Przysłówia? Sugerowałbym połączenie się z Biblicalelearning.org. A potem obejrzyjcie następną prezentację, w której po prostu przedstawię, jak bym w nią wskoczył. Na Zachodnim Wybrzeżu jest facet o imieniu Tim Mackey, który stworzył tak zwany Projekt Biblijny. Przejrzał każdy rodzaj księgi Biblii i w ciągu pięciu minut przedstawił streszczenie tej księgi.

Kiedy po raz pierwszy o tym usłyszałem, pomyślałem: to szaleństwo. Pięć minut nad Księgą Przysłów. Czy ty żartujesz? A ja tego słuchałem i to bardzo krytycznie.

I nagle, pomyślałem, ten facet wypadł z parku. W ciągu pięciu minut udało mu się uchwycić znaczną część istoty Księgi Przysłów i innych ksiąg. Zaczynij więc od Biblicalelearning.org, tam zawsze zaczynają się one na górze każdej książki, od podsumowania Projektu Biblijnego. Zaczyna się od Projektu Biblijnego Tima Mackeya.

Pod tym zatem znajdują się cztery wykłady. Istnieją cztery wykłady niejakiego doktora Freda Putnama. I wygłosił cztery wykłady wprowadzające do Księgi Przysłów i swego rodzaju tradycyjne wprowadzenie. To te cztery wykłady, które wygłosił.

Potem jest dwóch wielkich uczonych. Jeden z nich, Knut Heim, który jest jednym z wiodących na świecie ekspertów w dziedzinie Przysłów, wygłosił 20 wykładów, analizując Księgę Przysłów z punktu widzenia poetyckiego i wyobraźni, oraz wygłosił wspólną serię 20 wykładów na temat Przysłów. Następnie Gus Kunkel z McMaster University w Kanadzie wygłosił prezentację obejmującą 22 wykłady na temat Przysłów. Tak więc właściwie obaj zajmują się innym materiałem. A to wszystko razem wzięte daje około 42 wykłady omawiające Księgę Przysłów z dwóch różnych stanowisk.

Jest taki człowiek, doktor Dan Treier, który studiuje w Wheaton College i jest teologiem. I spojrzal na Przysłowia. Wygłosił cztery wykłady na temat Przysłów dla chrześcijańskiego życia. I tak Dan Treier przejrzał następnie swój materiał na temat chrześcijańskiego życia i tego, jak Księga Przysłów wpisuje się w pewnego rodzaju teologiczną perspektywę chrześcijańskiego życia.

Jest taki człowiek, dr Kyle Dunham, który wygłosił dwa wykłady na temat struktury przysłów.

A potem zrobiłem kilka z Przysłów 26:4 i 5, a potem ten z Przysłów są różne. Dzisiaj zakończymy, łącząc się z Przysłów 26:4 i 5, odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa z pozostałymi parami.

Dzisiaj zamierzam ustalić, że w Księdze Przysłów od 10 do 29 wiele razy nie są one pomieszczone, nie są pomieszczone, ale są te pary. Zatem patrzysz na jedno przysłowie, rozglądasz się dookoła, co było przed nim, co nastąpiło po nim, i sprawdzasz, czy występuje w nim efekt parowania, a następnie widzisz, jak para na siebie wpływa i jak to niuansują. Więc temu właśnie się dzisiaj przyjrzymy.

Zatem pytania, które sobie zadamy, brzmią: czy przysłowiowe powiedzenia z Przysłów 10 do 29 są po prostu zmieszane, czy też jest w nich jakiś porządek? Co oznacza kontekst w przypadku przysłowiowych powiedzeń? Czy interpretując przysłowia, powinniśmy korzystać z otaczających je Przysłów, aby lepiej je zrozumieć? I jeszcze jedno, czy zbieracze przysłowiowych powiedzeń pogrupowali je w taki sposób, abyśmy mogli je lepiej zrozumieć? Inaczej mówiąc, mamy autora przysłówia.

Często nie wiemy, kto jest dokładnym autorem. Salomon tak, ale Salomon był także kolekcjonerem. Tak, ludzie Ezechiasza, ale byli to głównie kolekcjonerzy i redaktorzy zbiorów Salomona.

Mamy więc intencję autora, pierwotną osobę, czy jest to lud z czasów starożytnych, przysłowie, a więc intencję autora. Ale co z intencją kolekcjonera? Kiedy on łączy te rzeczy w jedną całość, kiedy redaguje zbiory i widzi powiązania i składa je w jedną całość, kolekcjoner, który jest natchniony, także pisze, a właściwie pisze Pismo

Święte, powiedzmy, z 3000 przysłów Salomona . Tutaj wyciąga kilkaset, tam wybiera te, a następnie składa je w całość. Zatem kolekcjoner ma intencje tak samo jak autor. Musimy przyjrzeć się obu z nich. Jak kolekcjonerzy połączyli przysłowiowe powiedzenia? Jak ich połączyli? Jakich technik używali?

W poezji ważne są techniki. Aby zrozumieć poezję, trzeba zrozumieć, jak ona oznacza, nie tylko co to znaczy, ale jak to znaczy, jak mówi to, co mówi w poezji, jak mówi, że bardzo ważne jest, aby sięgać po poezję.

Pozwolę sobie tutaj podać kilka przykładów. Przeglądając rozdziały 10–29 Księgi Przysłów, odkryłem, że było 62 przykłady parowania. To 124 wersety z 568.

Przepraszam za te wszystkie statystyki, ale w rozdziałach od 10 do 29 jest 568 wersetów, z czego 124 są w parach. To 21% rozdziałów od 10 do 29, 21% ukazuje to zjawisko parowania. Następnie sporządzę listę i zamieszczę na filmie listę 124 wersetów, które są sparowane.

I tak, możecie zobaczyć tego rodzaju listę zakupów, rozciągającą się od rozdziału 10 do rozdziału 29, zawierającą sparowane wersety, które tam znalazłem. I zauważysz, że jest ich całkiem sporo. Zatem nie chodzi tu tylko o coś chaotycznego, chcąc nie chcąc, połączonego w całość.

Pary te występują wielokrotnie. W rzeczywistości 21% występuje w parach. Istnieją inne odmiany zjawiska parowania i inne odmiany kolekcjonowania, czyli sposobu, w jaki kolekcjonerzy je zbierali.

Jedna z nich to triada, w której nie masz tylko dwóch, par jest 21%, ale masz kilka takich triad. I tak na przykład rozdziały Księgi Przysłów 23:26–28 stanowią triadę. Rozdział 24:10 do 12 to triada. I tak mają trzy wersety z rzędu.

Istnieją zatem tak zwane pary odłączone. Innymi słowy, są dwa wersety, które są ze sobą połączone, ale oddziela je jeden w środku, który nie pasuje.

Ale potem mamy jedno tutaj i jedno tutaj, a potem mamy coś w rodzaju tego, które nie przepływa pomiędzy nimi. Pozwólcie, że przeczytam tylko taki przykład. Przysłów rozdział 10, wersety 8 i 10.

Więc przeczytamy 8, 9 i 10, ale zauważ, że 8 i 10 będą bardzo ściśle powiązane, ale 9 nie. I tak jest w przypadku mądrych sercem, Księga Przysłów 10:8: „Mądry sercem przyjmie przykazania, lecz bełkoczący głupiec popadnie w ruinę”. Werset 9: „Kto postępuje uczciwie, chodzi bezpiecznie, lecz kto wypacza swoje drogi, zostanie zdemaskowany”.

Mówimy więc o chodzeniu. Werset 10: „Kto mruga okiem , powoduje kłopoty, a bełkot głupi popada w ruinę”. Czy nie słyszeliśmy tego tuż wcześniej? W 10b wspomniano o „bełkotliwym głupcu”. I to samo zdanie jest wspomniane w 8b. Zatem 8b i 10b są dokładnie takie same, łącząc te dwa przysłowia wokół tego, który chodzi, chodzi uczciwie. Jest to więc rodzaj pary zepsutej lub pary rozdzielonej, pary odłączonej. Są też inne tego przykłady. Mamy tam kilka z nich wymienionych.

Jest para plus jeden. Zatem werset pierwszy i drugi z rozdziału 15 Księgi Przysłów stanowią parę. A jeśli upadniesz, trzy się nie przyczepią, ale cztery w pewnym sensie tak. Zatem masz parę plus jeden, parę plus jeden. A potem podałem ci kilka przykładów. To para plus jeden wolnostojący. Następnie jest para plus jeden, który jest dołączony. Zatem para plus jedna odłączona. Innymi słowy, jeden rodzaj jest pośrodku, a następny wraca do pary. Para plus jeden, gdy są zestawione.

Przysłów 10:16 i 17 to para. A potem dołącza się werset 18. Rozdziały Przysłów 15:16 i 17 stanowią parę, a werset 15 jest dołączony na ich początku.

Zatem jest kilka takich par plus jedna natychmiast. A potem dochodzimy do tego, co nazwałem ciągami, przysłowiowymi sznurkami, gdzie kilka przysłów z rzędu tworzy ciąg. Prawdopodobnie lepsze jest to, co zrobił Knut Heim, nazywając je skupiskami. Widzi je jak kiście winogron. I tak, jak napisał, wydaje mi się, że opublikowano jego rozprawę pt. „Jak złote winogrona” i „Oprawione w srebro, jak złote winogrona oprawione w srebro”. To jest jego książka, jego rozprawa doktorska, w której omawia Przysłowia, przysłowia 10 i następne, i pokazuje te skupienia oraz sposób ich działania. A tak, to bardzo ciekawa książka.

Inną jego wspaniałą książką jest Wyobrażenia poetycka w przysłowia. I tak wydał dwie książki: „Wyobrażenia poetycka w Księdze Przysłów”, która jest w istocie wspaniałą pracą dotyczącą powtarzających się elementów w Księdze Przysłów. A to jest zachwycające i pobudzi Twoją wyobraźnię tak, jak powinno.

Ostatnim razem mówiliśmy o Przysłów 26:4 i 5. Były to przysłowia sprzeczne. Zauważyliśmy to od faceta o nazwisku Wolfgang Meider z Vermont, który jest prawdopodobnie wiodącym na świecie ekspertem i bada paremiologię , czyli naukę o przysłowia. Czyta, nie wiem w ilu językach. Uczy oczywiście języka rosyjskiego, niemieckiego i angielskiego. Uczy w Vermont i zna wiele, wiele innych języków. I wyciąga je ze światowego zbioru przysłów, wyciąga i próbuje zdefiniować, czym jest przysłowie.

Większość kultur je ma. Dlatego zadał najważniejsze pytanie. Nie jest w ogóle związany ze studiami biblijnymi, ale studiuje przysłowia na arenie międzynarodowej, a następnie czerpie z tego zasady.

I tak zauważył, jak wspaniałą małą książeczkę, którą napisał, zatytułowano Twisted Proverbs. A przysłowia takie jak „nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze”. Jak wszyscy wiecie, moja żona, kiedy byłem w seminarium, wróciła do Buffalo State College. I tak zostaliśmy rozdzieleni. „Nieobecność sprawia, że serce staje się miłsze”. A może „to nieobecność sprawia, że serce błądzi”? Przekręcone przysłowie. A może „poza zasięgiem wzroku, poza umysłem”? Teraz ona jest w Buffalo, ja w okolicach Filadelfii i „Poza zasięgiem wzroku, poza umysłem”. Masz przysłowia działające w obie strony i takie tam.

I tak, macie moją córkę, próbowałam wstawać wcześniej rano, ale oczywiście poniosłam porażkę. A ludzie po prostu się z tym rodzą. Niektórzy ludzie to ludzie nocy, inni to ludzie poranka. Tak się składa, że jestem porannym człowiekiem. Idę więc do córki: „Wczesny ptak łapie robaka”. I bez mrugnięcia okiem moja córka jest naprawdę bystrą osobą, bez mrugnięcia okiem odwraca się do mnie i mówi: „Tak, „ranny ptaszek dostaje robaka”, ale „druga mysz dostaje ser””.

I tak w pewnym sensie toczyliśmy pojedynki na przysłowia. „Wczesny ptak dostaje robaka”, teraz „druga mysz dostaje ser”. Więc zamierzam zostać w łóżku. I tak to przyjęła.

"Rozejrzyj się zanim skoczysz." Innymi słowy, po prostu w coś nie wskakuj, popatrz zanim skoczysz. Lub przysłowie przeciwne brzmi: „Kto się waha, jest zgubiony”. Jeśli więc spędzasz zbyt dużo czasu na analizowaniu tego, tracisz sytuację. A może „popatrz, zanim skoczysz”.

Tak więc Wolfgang Meider wykonał wspaniałą pracę w „Przysłowiach” i o tym, jak Przysłowia są zabawne, niemal odtwarzając się nawzajem. Zawsze zastanawiamy się, czy jest to prawdą z teologicznego punktu widzenia, czy też nie jest to prawda? I tak otrzymaliśmy tę prawdziwą, fałszywą rzecz. Straciliśmy też ten rodzaj żartobliwości, który jest obecny w Księdze Przysłów, a który faktycznie skłania do głębszego myślenia o sytuacjach.

Zatem Księga Przysłów 26:4: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś sam nie był do niego podobny”. Zatem odpowiadając głupcowi, ponosisz ryzyko osobiste. I tak: „Nie odpowiadaj głupiemu, abyś sam nie był do niego podobny”. To znaczy, że to do ciebie wraca.

W następnym wersecie, w Księdze Przysłów 26:5, widać, że są one ze sobą powiązane. „Odpowiedz głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach”. Jeżeli troszczycie się o głupca, odpowiadajcie głupcowi według jego szaleństwa, aby nie był mądry we własnych oczach. Innymi słowy, bycie mądrym we własnych oczach jest gorsze niż bycie głupcem. Powtarzasz to, to bardzo ważna kwestia. Bycie mądrym we własnych oczach, duma, arogancja, bycie mądrym we własnych oczach jest gorsze niż bycie głupcem. I mówi, że jeśli możesz powstrzymać

głupca przed przejściem w stronę arogancji i dumy, może powinienś to zrobić, jeśli myślisz o głupcu.

Ale jeśli myślisz o sobie i szkodach, to bądź ostrożny, ponieważ gdy odpowiesz głupcowi zgodnie z jego szaleństwem, niektórzy ludzie uznają cię za takiego jak on.

Zatem te dwa przysłowia są zestawione jeden do drugiego, połączone w parę. I tak Hoglund dochodzi do wniosku, że nawiązanie dialogu z głupcem jest zarówno obowiązkiem, jak i zagrożeniem dla mądrych. Odpowiedzieć głupcowi jest obowiązkiem, ale jest też zagrożeniem.

I trzeba mieć świadomość obu tych rzeczy. Tak więc, rozdział 26 Przysłów, wersety czwarty i piąty, w przypadku pary przysłów celowo połączonej, złożonej, konkatenacyjnej, dwóch przysłów celowo, nikt nie może temu zaprzeczyć. Przysłów 26, wersety czwarte i piąte, idą w parze. Nie ma nic podobnego w pozostałej części przysłowiowego kanonu. Nie ma nic takiego jak to. Są wyjątkowe. Obaj są przede wszystkim wyjątkowi. I tak idą razem. Nie ma nic, nawet blisko.

Są więc połączone, aby popchnąć mądrych do myślenia i wyobraźni wyższego rzędu, używając przysłowiowej pary z jej powtarzalnością oraz pewną dozą zabawy i parodii. Musisz zapamiętać tę parodię, być może od tego zaczyna się Babylon Bee. Jest tam parodia, która ma spełnić cel kolekcjonera, a nie tylko oryginalnego autora tego, kto napisał oryginalne przysłowie, ale teraz, dzięki połączeniu, kolekcjoner łączy te dwie rzeczy w jedną całość, zastanawiając się głębiej nad tym, co wypada w kontaktach z głupcem.

A Księga Przysłów 26:1 do 12 dotyczy w zasadzie tego, jak postępować z głupcem? [Toy nazywa ją „Księgą głupców”.] Jak postępować z głupcem? Zatem te wersety połączone w pary są bardzo pomocne. Teraz chcę przejść na inną parę i przejdziemy przez pięć par. Omówimy pięć par dość szczegółowo, może trochę za dużo szczegółów, ale tak czy inaczej, omówimy je szczegółowo, a potem zajmiemy się po prostu strukturą powierzchniową przy użyciu różnych technik, które zostały użyte aby połączyć rzeczy w pary, może cztery lub pięć, sześć różnych rodzajów technik parowania.

A potem zakończymy. Tak więc naszą pierwszą parą były właściwie Księgi Przysłów 26:4 i 5. To jest naprawdę jasne. To para.

Jeśli przejdiesz do rozdziałów 15:8 i 9, Przysłów 15:8 i 9, ta para jest tak zwaną parą związaną syntaktycznie. To para powiązana syntaktycznie.

Pozwólcie, że przeczytam te dwa wersety. „Ofiara bezbożnych” (liczba mnoga), „bezbożni” może być lepszym tłumaczeniem. „Ofiara bezbożnych, obrzydliwość dla

Pana”. Zauważ, że nie umieściłem tam czasownika. Nazywa się to klauzulą werbalistyczną. Nie ma czasownika.

W języku angielskim, gdy w języku hebrajskim nie ma czasownika, zwykle używamy słowa „jest”. Będziemy używać słowa is, gdy w języku hebrajskim nie ma czasownika. Zatem „ofiara niegodziwców jest obrzydliwością dla Pana”, ale „jest” nim nie jest, nie wszczynajmy debaty na temat tego, czym „jest” jest.

Tak czy inaczej, mówimy, że „jest” nie jest obecne, że zostało dodane, ponieważ jest potrzebne w języku angielskim. Nie potrzebowali tego po hebrajsku. I tak to się nazywa po hebrajsku, zdanie werbalistyczne.

Przeprowadzono wiele pięknych badań na temat zdania bezczasownikowego w języku hebrajskim. „Ale modlitwa prawych (liczba mnoga) jest jego rozkoszą”. Tak więc ofiara bezbożnych jest obrzydliwością dla Pana, lecz modlitwa sprawiedliwych jest Jego upodobaniem.

Następny werset: „Obrzydliwość dla Pana, droga bezbożnych” (liczba pojedyncza). „Obrzydliwość Pana, droga bezbożnych”. Powtórzę: nie ma tam czasownika.

Mamy tu więc kolejną klauzulę bezczasownikową. Zatem w wersety 15.8a i 9a znajdują się dwa zdania bez czasownika: „obrzydliwość dla Pana, droga bezbożnych” (liczba pojedyncza). W pierwszym z nich słowo „niegodziwcy” występowało w liczbie mnogiej.

Zatem nastąpiła tam zmiana. Dlatego powiedzielibyśmy po angielsku: „Obrzydliwością dla Pana jest droga bezbożnego, lecz kocha tego, kto zabiega o sprawiedliwość”. Ale ten pierwszy, zwróć uwagę, że w pierwszym wersecie 8, 15:8, wszystkie były w liczbie mnogiej, niegodziwi, prawi, jest ich wielu.

A teraz będzie pojedynczo. „Obrzydliwością dla Pana jest droga bezbożnego” (liczba pojedyncza) „ale miłuje tego, kto zabiega o sprawiedliwość”. I w tym ostatnim jest czasownik.

Przyjrzyjmy się temu. Umieściłem tutaj hebrajski, żebyście mogli go w pewnym sensie poczuć. Żółty jest podany, hebrajski, nawiasem mówiąc, czyta się od tego, co byłoby od prawej do lewej. Czytamy od lewej do prawej. Zatem musicie wrócić tędy, żeby przeczytać hebrajski. „Obrzydliwość dla Pana” jest oznaczona na żółto, toawat Adonai lub toawat Adonai, „ofiara bezbożnych”.

A niegodziwcy to „ci”. Na pomarańczowo jest liczba mnoga. Zatem „niegodziwcy” prawdopodobnie „Ofiara niegodziwców jest obrzydliwością dla Pana”. Ale tak naprawdę zaczyna się od ofiary bezbożnych, która jest obrzydliwością, a następny dwukropek mówi: „ale modlitwa prawych (liczba mnoga) jest jego rozkoszą”.

I widzisz, jego radość jest żółta. A ratzonol jest również w kolorze żółtym. I tak, masz te rzeczy grające.

Teraz przejdź do następnego wersetu. Zauważysz, że następny werset zaczyna się od toavat Adonai, „obrzydliwością dla Pana”. A potem jest niegodziwy, droga niegodziwca”. „Droga niegodziwych” jest tam pojedyncza.

A ostatnią jego częścią jest ten, który dąży do prawości, którą kocha. I teraz w końcu pojawia się czasownik, który mówi o Bogu. Zauważ, że pierwszy werset w wersecie ósmym kończy się słowami „jego rozkoszy”. „Jego” odnosi się do Adonai lub Jahwe. Zwróć uwagę, że na końcu wersetu dziewiątego jest „on kocha”. Zatem ten, kto zabiega o sprawiedliwość, kocha.

„On” występujący w czasowniku, będącym trzecią osobą rodzaju męskiego liczby pojedynczej, „on” ponownie odnosi się do Jahwe, Adonai lub Pana. Zatem jest to „obrzydliwością dla Pana”, a wtedy On kocha tego, który dąży do sprawiedliwości. I tak oba na końcu zawierają swego rodzaju zaimkowe odniesienia do pierwszego, „obrzydliwości Pańskiej”.

A wtedy „on jest jego rozkoszą” to „on kocha”. Więc po prostu to nakreślę. Trzymając się ściśle języka hebrajskiego, przetłumaczyłem to w ten sposób: „ofiara niegodziwców”, precyzując, że jest to liczba mnoga, „obrzydliwość dla Pana”. „Ale modlitwa prawych” – znowu liczba mnoga – „jest jego rozkoszą”. A potem w pewnym sensie oznaczyłem je kolorami.

Drugi werset, werset dziewiąty, „Obrzydliwość dla Pana”, zauważcie, że napisałem go nawet po angielsku, „Obrzydliwość dla Pana, droga niegodziwca, ale kto szuka sprawiedliwości, kocha”.

To bardzo interesujące. Ta „droga bezbożnych” pojawia się pięć razy w innym miejscu Pisma Świętego. Pięć razy wymieniałem, gdzie to występuje. I za każdym razem, gdy dzieje się to gdzie indziej, jest to liczba mnoga. Za każdym razem, gdy pojawia się gdzie indziej, „droga bezbożnych”, jest to liczba mnoga, rasha'im, a nie rasha. To liczba mnoga. Zauważ, że gdyby próbował dopasować liczbę 15,8 do 15,9, pojawiłaby się liczba mnoga, ale tak się nie dzieje.

Samo przysłowie nadal występuje w liczbie pojedynczej, ponieważ „droga niegodziwych” jest pojedyncza, ale ten, kto dąży do prawości, również jest pojedynczy. Zatem pierwszy werset ma dwie liczby mnogie. Drugi werset ma dwie liczby pojedyncze.

Teraz chciałbym się dowiedzieć, jak tłumaczenia radzą sobie z liczbą pojedynczą i mnogą. Zatem dałem wam tutaj moje tłumaczenie, które przedstawia liczbę mnogą,

niegodziwych w liczbie mnogiej w porównaniu ze złym (liczba pojedyncza). Więc widać, że tam jesteśmy.

Oto, co robi ESV. Najpierw zrobię NIV. NIV mówi: „Pan nienawidzi ofiary bezbożnych”. Zauważ, że NIV wstawia czasownik. Czy jest w nim jakiś czasownik? Nie. Myślę, że lepiej będzie zostawić tam słowo „jest”. W ten sposób każdy, kto się na tym zna, będzie wiedział, że jest to zdanie bezczasownikowe. „Ale Pan nienawidzi ofiary bezbożnych. Czy niegodziwcy występują w liczbie pojedynczej czy mnogiej? Cóż, w języku angielskim określenie niegodziwcy może występować w liczbie pojedynczej lub mnogiej. Nie wiesz. I dlatego dodałem „niegodziwych”. A to wyraźnie to identyfikuje.

„Modlitwa prawych” – znowu, czy słowo „prawych” występuje w liczbie pojedynczej czy mnogiej? W języku angielskim, w NIV, nie wiadomo, ponieważ jest to „prostoliniowy”, może to być liczba pojedyncza, może być mnoga. Nie mówisz „słupki”, nie mówisz „no cóż”, chyba że grasz w piłkę nożną. Tak czy inaczej, „prawy podoba mu się”.

Następnie zaczyna się następny werset: „Pan nienawidzi”. Zwróćcie zatem uwagę na jedno i drugie, NIV zaczyna się od słów: „Pan nienawidzi”, „Pan nienawidzi”. Wygląda więc na to, że oboje od tego zaczęli. Ale właściwie w języku hebrajskim tak nie jest. I tak, w pewnym sensie, NIV faktycznie łączy to trochę bliżej pary przysłów niż w rzeczywistości hebrajski, poprzez umiejscowienie tego inicjału: „Pan nienawidzi”, „Pan nienawidzi”. I znowu, w drugim wersecie, wersecie dziewiątym, „Pan nienawidzi” w NIV, nie ma tam czasownika. Dodali czasownik „nienawidzi”. „Pan gardzi postępowaniem bezbożnych”. Teraz jest liczba pojedyncza, pojedyncza i mnoga. Nie jest tam napisane NIV, co pozostawia niejednoznaczność, „ale on je uwielbia”. Zauważcie teraz, że NIV tworzy „te”, czy „te” są w liczbie pojedynczej czy mnogiej? Dlatego umieściłem to na czerwono. Tworzą „tych, którzy dążą do prawości”. „Te” to liczba mnoga. Zauważ, że hebrajski jest w liczbie pojedynczej. „Kto zabiega o sprawiedliwość, ten miłuje”.

I tak dzieje się tak, że NIV pomija to połączenie między liczbą mnogą w wersecie ósmym a liczbą pojedynczą w wersecie dziewiątym, ponieważ tak mówi, a potem nienawidzi. Zatem NIV ma mały problem. Właściwie wszystkie tłumaczenia mają problemy.

Nawet mój ma problemy i takie tam. Chcesz być wybredny. Jestem tu trochę wybredny.

Muszę to przyznać. ESV mówi to: „Ofiara bezbożnych”, znowu w liczbie pojedynczej, mnogiej, nie wiecie. Jest w języku angielskim, ale zauważ, że robi to „jest” z czasownikiem „jest”. Lubię to. Innymi słowy, jest to zdanie bez czasownika. Musimy w języku angielskim wstawić „is”.

Zatem, żeby to miało sens, „Ofiara bezbożnych jest obrzydliwością dla Pana”. Zauważ, że na drugim miejscu stawia „obrzydliwość Pańską”, co w rzeczywistości lepiej pasuje do porządku hebrajskiego. Nie powoduje to, że „obrzydliwość Pańska” trwa.

Nie stawia tego na pierwszym miejscu, tak jak robi to NIV. Pozwala być drugim. Jest więc zgodny z naturalnym biegiem języka hebrajskiego. Też to lubię. Po prostu dokładniej odzwierciedla język hebrajski pod względem kolejności słów. „Ale modlitwa prawych” – znowu nie wiemy, czy jest w liczbie pojedynczej czy mnogiej – „jest” znowu, umieszcza tam czasownik „jest”, mówiąc nam, że jest to zdanie bezczasownikowe.

Więc jest naprawdę fajnie. Masz zdanie bez czasownika i zdanie bez czasownika, a także 8a, 8b i 9a, czyli droga niegodziwców. Znowu, niegodziwi, nie wiemy, czy to liczba pojedyncza, czy mnoga.

W języku angielskim słowo niegodziwy może występować w liczbie pojedynczej lub w liczbie mnogiej. To trochę jak z jeleniem. Miałem przyjaciela, kiedy podróżowaliśmy, myślę, że to było w Szkocji. I powiedział: spójrz na te wszystkie jelenie . Spójrz na wszystkie jelenie . A ty mówisz: poczekaj chwilę. W języku angielskim mówimy jelen, a liczba pojedyncza jelenia to liczba mnoga. Więc znamy owce , owce. Spójrz na wszystkie owce . I mówisz, że tak naprawdę nie zajmujemy się owcami . Robimy owce i jelenie. Owca jest pojedyncza. Jest tam owca i jest tam wiele owiec. I tak idą w którąkolwiek stronę. A więc z niegodziwymi.

Zatem droga niegodziwca w liczbie pojedynczej i mnogiej nie jest tak naprawdę odmienna, dlatego tłumaczę drogę niegodziwca. A potem wyjaśnia, że jest to liczba pojedyncza i ten ESV robi to bardzo dobrze, podejmuje zdanie bezczasownikowe: „jest obrzydliwością dla Pana”. Teraz prawdopodobnie powinni byli przesunąć ten porządek i powiedzieć, że obrzydliwością Pana jest sposób, w jaki bezbożni dopasowują się do hebrajskiego, hebrajskiego nieco lepszego w tamtej kolejności.

Ale on kocha, ale kocha go. Zwróćcie teraz uwagę na to, co oni czynią, ale on miłuje tego, kto zabiega o sprawiedliwość. Mówią więc w liczbie pojedynczej, co właściwie ma na celu tutaj to, że werset dziewiąty jest w liczbie pojedynczej, i zamiast je wypowiadać, mówią o tym w tym miejscu.

A ty mówisz: „No cóż, on, to nie jest zbyt włączające płęć i możesz sobie pozwolić na takie rzeczy”. Dobra. I wiesz, nie chce mi się w to wszystko zagłębiać.

Jednak tutaj, gdy jest napisane „on”, wiesz, że jest to liczba pojedyncza. I to jest bardzo miłe. Zatem ESV wykonuje tutaj dobrą robotę i muszę im to dać.

I tak, spójnie, oba powiedzenia są Jahwe. Jahwe nienawidzi, Jahwe, to obrzydliwość dla Jahwe. A potem drugi werset: Pan nienawidzi, jest obrzydliwością dla Pana.

Obaj mają Jahwe. Nazywa się to więc wypowiedziami Jahwe, wypowiedziami Jahwe. A kiedy jesteś w Księdze Przysłów, szczególnie w powiedzeniach, spójrz na wypowiedzi Jahwe, te, które wspominają imię Boga.

Jest ich około 87 w Księdze Przysłów, część Przysłów, 15 w sąsiednich wersetach. Mamy więc jedno powiedzenie Jahwe, po którym następuje kolejne powiedzenie Jahwe. Spośród 87 jest ich około 15. Obydwa mają hasła.

To ma wiele haseł: obrzydliwość dla Pana, obrzydliwość dla Pana. Wspomniano o tym za każdym razem, Toawat Adonai. A pierwszy werset mówi: Toawat Adonai, dwa słowa: obrzydliwość dla Pana, czyli Pan nienawidzi.

Jednak chcesz to przetłumaczyć jako „obrzydliwość”. I tak mamy tych dwóch z tą obrzydliwością Pana, wiele haseł w obu wersetach. Dwa z tych słów występują dokładnie.

Nazywa się je hasłami. Przyjrzyjmy się teraz wyrażeniu obrzydliwością dla Pana. W Księdze Przysłów jest ich 11 i wymieniłem je tutaj.

Jest ich 11. Zatem istnieje 11 powiedzeń „obrzydliwością dla Pana”. Tylko tym razem stoją ramię w ramię.

Zatem żaden z tych przypadków nie jest obrzydliwością dla Pana, po którym nie następuje inne przysłowie, które jest obrzydliwością dla Pana. Nigdy nie są one umieszczane jeden obok drugiego, z wyjątkiem tego miejsca, Przysłów 15:8 i 9. To pokazuje, że ma tu miejsce łączenie w pary. Zwykle są rozproszone.

Jest ich tylko 11 i po co? Rozdziały 10 do 29, czyli co? Około 19 rozdziałów. Mówię o 19 rozdziałach, jest 11 z tych „obrzydliwości Pańskich”. I tylko tutaj są one ustawione tyłem do siebie.

Pozostałe są rozproszone i w żadnym sensie nie sąsiadują z sąsiadem. Tak czy inaczej, to jest po prostu interesujące. To pokazuje, że zachodzi tu celowe parowanie.

Jest tylko jeszcze jeden przypadek, gdy obrzydliwość Pana została użyta w stosunku do niegodziwych i jest to rozdział 17:15. A jednak tutaj mamy to skojarzone z niegodziwymi przez dwa razy z rzędu. Obrzydliwość Pana, droga bezbożnych, a potem zapominam, jaka była ta druga, droga bezbożnych i ofiara bezbożnych.

Zatem pierwsza to ofiara niegodziwych, a druga to droga niegodziwych. Jedno i drugie jest obrzydliwością dla Pana. Jest to więc całkiem interesujące i mocne połączenie.

Nie ma innego momentu, w którym obrzydliwość byłaby połączona ze słowem rasha, niegodziwym. Zatem tylko tutaj następuje to połączenie i to dwukrotnie, raz w wersecie 15.8 i raz w wersecie 15.9, nigdzie indziej. To bardzo interesujące.

Teraz te dwa wersety są ze sobą powiązane syntaktycznie, jak mają się one do siebie? Niegodziwy jest zbudowany z innego rzeczownika. Zatem „ofiara niegodziwych”, „droga niegodziwych”. Jest to „ofiara bezbożnych” w pierwszym wersecie i „droga niegodziwych” w drugim wersecie. Mamy więc tak zwany chiasm.

Chiasm to wyrażenie, podobne do AB B A. Normalnie rzeczy są ułożone w kolejności AB C. Chiasm to ABC, CB A. Zatem jest X. X to po grecku chi, niezależnie od tego, jak chcesz je wymówić i tak dalej że to właściwie Xi. Chi w zasadzie wygląda jak X po grecku. Nazywa się to więc chiazmem. Chiasm wygląda jak X. Na zrzucie ekranu widać więc, że po A i B [pierwsze przysłowie] następują B i A [drugie przysłowie]. A jeśli połączysz dwa A i dwa B, zobaczysz, że połączenia tworzą X lub Chi. Dlatego nazywa się to chiazmem, ponieważ AB B A, łączysz je i wygląda to jak Chi, greckie Chi, które wygląda jak nasza litera X. Zatem po grecku nazywa się to chiazmem, ofiarą niegodziwców, Obrzydliwość Pana, droga niegodziwca.

Tak więc, masz ofiarę niegodziwców A, to jest obrzydliwością dla Pana-B. A potem w 9a mamy „obrzydliwość Pana” – B „to droga niegodziwca” – A. Zatem macie B A. Zatem macie AB B A, czyli obrzydliwość Pana, która jest w środku tego. I jest BB w środku, a „ofiarą niegodziwców” i „drogą niegodziwca” są litery A na zewnątrz. Jest to zatem powszechna struktura w języku greckim i hebrajskim.

Niektórzy ludzie mają chiasm w głowie. To wtedy, kiedy kiedykolwiek dostaną się do Pisma Świętego, mówią: „Och, dostanę chiazme”. Są wszędzie.

Więc nie rób z tego zbyt wiele. Ale to po prostu interesujące zobaczyć strukturę ABBA w zakresie porządku. W drugim dwukropku lub w drugim wierszu każdego z tych Przysłów podoba mu się modlitwa prawego, nawiązująca do obrzydliwości Pana, ofiary niegodziwca. To odsyła do tego.

A potem ten, kto dąży do sprawiedliwości, kocha, trzecia osoba liczby pojedynczej rodzaju męskiego, odnosząc się do Pana. I tak, jest to dość interesujące.

Obydwa drugie wersy odnoszą się następnie w zaimkowy sposób z powrotem do Pana w pierwszym w dwukropku A lub w pierwszym wersie tej rzeczy. To bardzo interesujące. Zaczynam tylko mówić, że są one syntaktycznie powiązane przez gramatykę i tym podobne rzeczy. Obydwa pierwsze zdania są bezczasownikowe.

Mamy więc dwie klauzule werbalistyczne. Obie pierwsze linie dzielą przedmiot, ofiarę lub drogę i niegodziwców.

Tak więc oba mają rzeczownikowe wyrażenie, które oznacza ofiarę niegodziwych, drogę niegodziwych. Zatem te paralele są wyrażeniami rzeczownikowymi i oba łączą się z wyrazem niegodziwy. Jedna to ofiara, druga to droga.

Sposób jest głównym tematem. Gdy tylko powiem „droga”, droga niegodziwca, uruchamia się literatura mądrościowa, w której pojawiają się dwie drogi: droga sprawiedliwych i droga bezbożnych. I tak oba mają dwuczęściowe wyrażenia rzeczownikowe i ofiarę bezbożnych, obrzydliwość dla Pana i obrzydliwość Pana, droga bezbożnych.

Znowu, w tej strukturze chiazmu. Zarówno A, B, jak i 9B wymawiają się z powrotem do, zaimki odnoszą się z powrotem do Jahwe. Obaj mieli ten sam układ syntaktyczny lub odniesienie do używania struktur zaimkowych.

Temat dotyczy zarówno tego, co podoba się Panu, jak i tego, co nie podoba się Panu. To jest temat, który faktycznie łączy te rzeczy, ale także składnia. Ustawienia tych dwóch wersetów są w rzeczywistości dość zróżnicowane.

Ustawienie pierwszego to ofiara bezbożnych, Pan, jest obrzydliwością dla ofiary bezbożnych. Ofiary składane w kulcie z kapłanami i tym podobne rzeczy. A droga niegodziwych jest bardziej mądrym sposobem patrzenia na to.

Zatem ta para w zasadzie wciąga elementy kultu i mówi, że to go obrzydza, że niegodziwcy mogliby składać takie ofiary. Jest tam powiedziane, że kiedy niegodziwy czyni rzeczy ofiarne lub kultowe, udaje się do kapłana i ma zamiar pokazać, jaką jest pobożną osobą, dokonując tej wspaniałej ofiary. I jest napisane: Bóg tego nienawidzi. Obrzydliwość Boża i Bóg jej nienawidzi. Zatem te kultowe czyny są następnie przedstawiane w naprawdę negatywny sposób.

Innymi słowy, niegodziwy składa ofiary i jest to po prostu sprzeczność. To obrzydliwe dla Boga. Charakter wywołuje reakcję Boga.

Bogu bardziej zależy na charakterze niegodziwców niż na twojej ofierze. A jeśli po prostu składasz ofiarę i jesteś niegodziwą osobą, nie wymaga to zbiórki. I tak ofiara, modlitwa w szerszym kierunku, przechodzi od ofiary i modlitwy do znacznie szerszego kierunku, drogi niegodziwych i dążenia do prawości.

Ofiary są wspomniane w Księdze Przysłów około pięć razy i zazwyczaj zawsze mają negatywny wydźwięk. Zwykle zawsze negatywnie. Zamieściłem tam kilka odnośników.

ofiary również łączą się z obrzydliwością. Musicie pamiętać, że mądrość nie ma tu nic do rzeczy, toczy się wielka debata na temat tego, w jaki sposób kult, kiedy mówię kult, mam na myśli zewnętrzne akty oddawania czci Bogu, ofiary, święta, modlitwy, tego rodzaju zewnętrzne rzeczy, które my Do. Pochylamy głowę i składamy ręce.

To byłaby część naszego kultu. Wszelkie zewnętrzne działania, które podejmujesz, które manifestują twoją relację z Bogiem, zostaną uznane za kult. Zazwyczaj to już koniec z księżmi i całą resztą pod ich auspicjami. Tak więc, gdy wspomina się o poświęceniach, prawie zawsze jest to negatywne w mądrości.

Pamiętacie, że w Księdze Przysłów nie ma kapłanów, prawda? Żadnych poświęceń, żadne poświęcenia nie są negatywne. O świętach w ogóle się nie wspomina. O księżach w ogóle się nie wspomina.

W Księdze Przysłów wspomniana jest trzykrotnie modlitwa. W tej sekcji 10-29 dwa są pozytywne. 15:8 jest pozytywne i oznacza „modlitwę prawych”. Ponownie modlitwa jest połączona z postawą pionową. To pozytywne.

15:29 również wspomina o modlitwie, ale modlitwa jest wspomniana w negatywny sposób. Zatem dwa razy w rozdziale 15, prawdopodobnie nazywamy go rozdziałem 15, rozdziałem poświęconym modlitwom w Księdze Przysłów, ale rozdział 28:9 Księgi Przysłów wspomina o modlitwie w negatywny sposób. Tak czy inaczej, pracuj z tym.

Mamy więc rozdział 15:8-9. Pokazałem, jak te rzeczy są ze sobą powiązane, tworząc parę. Skąd wiesz, że to nie jest triada ani kwadratura, albo jak chcesz powiedzieć równanie kwadratowe czy coś? Więc weź te dwa rozdziały, to jest rozdział 15-8, rozdział 15-9, przejdź do poprzedniego wersetu i zobacz, czy to się łączy.

Poprzedni werset to rozdział Przysłów 15:7. Mówi, że jest pełen mądrych terminów, ale nie ma tu żadnego pokrywania się. Zatem w Księdze Przysłów 15:7 powiedziane jest, że wargi mądrych szerzą wiedzę, lecz serce głupców tak nie jest.

To zupełnie nie pasuje do rozdziału 15-8-9, który właśnie obejrzelismy. Rozdział 15:7 ma charakter werbalny. To nie jest bezczasownikowe, jak widzieliśmy w tych innych.

Poza tym zawartość jest inna. Więc przejdźmy, ile jest 9? Co to jest 10? Jaki jest werset 10? Czy to jest oddzielne? Innymi słowy, czy ta para jest oddzielona? Czy wersety 8-9 są oddzielone od wersetów 7 i 10, aby stworzyć osobną parę?

A odpowiedź brzmi w wersecie 10. Nie ma tam żadnego odniesienia do Jahwe. To normalna dyscyplina mądrościowa i jej odbiór. „Surowa mądrość czeka na każdego, kto zejdzie ze ścieżki. Kto nienawidzi karcenia, umrze”.

Nie jest powiedziane, że Pan nienawidzi tego czy tamtego, i nie dotyczy to ofiar, modlitw prawych czy czegokolwiek innego. Zatem werseł 10 nie łączy. Innymi słowy, jest to naprawdę para. Rozdział 15, wersety 8-9 to para. Nie ma to powiązania z werselem 7, nie ma powiązania z werselem 10. To jest para.

I tak to nazywamy, para przysłów. Zatem nacisk położony jest na rzeczy, których Pan nienawidzi, czyli na ofiarę bezbożnego, drogę niegodziwca, ofiarę niegodziwca, drogę niegodziwca. Pierwsza z nich jest bardziej kultowa.

Druga para jest bardziej zorientowana na mądrość i jest drogą niegodziwych. Modlitwa sprawiedliwych i dążenie do sprawiedliwości podobają mu się. A więc to jest to, co mu się podoba: modlitwa sprawiedliwych.

Zatem modlitwa ma w sobie element charakteru. Kto jest uczciwy, Bóg wysłuchuje jego modlitw. Ale jeśli twoje serce jest złe, człowieku, twoje serce jest niegodziwe, Bóg mówi: hej, to jest obrzydliwe.

To bardzo interesująca rzecz: modlitwa zależy od charakteru. A w każdym razie pogoń za sprawiedliwymi podoba się Bogu. Charakter ponad aktami kultowymi.

Charakter ponad aktami kultowymi. Jedną z rzeczy, które odkryłem i prawdopodobnie zrobię na ten temat wykład w przyszłości, jest to, że wiele osób stwierdziło, że Przysłowia, te przysłowiowe powiedzenia od 10 do 29, są konsekwencją czynów, które opisali Koch i inni, czyn-konsekwencja. I to jest prawo zemsty, czy jakkolwiek chcesz to powiedzieć, działanie - konsekwencja. Mówią, że jest to podstawowy temat leżący u podstaw wszystkich Przysłów: konsekwencja czynu.

Właściwie się z tym nie zgodziłem i pokazałem, że nie sędzę, że jest to konsekwencja czynu. Myślę, że to konsekwencja charakteru. To subtelna zmiana, ale niezbyt subtelna.

Konsekwencja czynu, tak, osoba może wykonać działanie, które ma konsekwencje, ale Księga Przysłów bardziej interesuje się charakterem danej osoby, mądrym, prawym, niegodziwym i tego typu rzeczami, brutalnymi. Konsekwencja charakteru jest głównym tematem większości Przysłów. Dlatego prosiłbym o przejście od konsekwencji czynu do konsekwencji charakteru.

Myślę, że lepiej będzie, jeśli przeczytasz Księgę Przysłów, aby zobaczyć, w jaki sposób ten znak łączący ma się z konsekwencjami, a nie konieczne konkretnym czynem. Zaangażowanie Boga, ocena i osobista odpowiedź Boga opierają się bardziej na charakterze niż na zachowaniach związanych z kultem religijnym, czyli na dążeniach odzwierciedlających charakter. On widzi hipokryzję.

Jest mądry. Bóg jest mądry. I widzi obłudę niegodziwca, który przychodzi z ofiarami, udając, że jest sprawiedliwy i że jest niegodziwy, ale w rzeczywistości jest niegodziwy w swoim sercu. Bóg to widzi. Jest mądry. Jest spostrzegawczy.

Ma rozeznanie. Ma zrozumienie. I to są rzeczy mądre i takie, jakie nam nakazano.

Rozszerzenie się od aktów kultu w wersecie ósmym do podążania drogami mądrości w wersecie dziewiątym, co stanowi interesujący postęp pomiędzy wersetami ósmym i dziewiątym. Pierwszy z nich jest bardziej kultowy ze względu na ofiary. Druga, droga niegodziwca, jest bardziej oparta na mądrości.

A więc to jest jedno, Księga Przysłów 15:8 i 9, syntaktycznie powiązane ze sobą i przedstawiają to, czego Pan nienawidzi lub ma dla niego obrzydzenie, a co nim nie jest i w czym ma upodobanie. Zatem co podoba się Bogu, a co nie podoba się Bogu. To są dość znaczące rzeczy, całkiem ważne rzeczy, jeśli chcesz zadowolić Pana.

A teraz bogactwo bogatych, pozwólcie, że wezmę to. To jest Księga Przysłów 10, wersety 15 i 16. Przyjrzymy się temu teraz. To nasza druga para.

Właściwie to już nasz trzeci. Zrobiliśmy Przysłów 26:4-5. Skończyliśmy rozdział 15, wersety ósmy i dziewiąty.

A teraz przyjrzymy się Przysłów 10:15 i 16. Będzie to inna para niż Przysłów 10:15 i 16. „Bogactwo bogatego to jego warowne miasto, ubóstwo to ruina biednych.” „Zapłatą sprawiedliwego jest życie, ale dochodem niegodziwca jest kara”. To jest para bez haseł, para bez haseł.

Zatem chcemy się temu przyjrzeć i umieściłem tutaj hebrajski, żebyście mogli to zobaczyć, ale także angielski pod nim, zarówno w tłumaczeniach NIV, jak i ESV. Ale z drugiej strony, w pewnym sensie podkreśliłem słowa takie jak żółty, żółte słowa są czytane ponownie, czytasz hebrajski z powrotem od prawej do lewej, ale „bogactwo bogatych to ich ufortyfikowane miasto”. Więc kiriat uzo jest tam na żółto, „ich ufortyfikowane miasto” jest na żółto po hebrajsku.

„Bogactwem bogatych jest ich warowne miasto”. Zauważ, że nie ma tam czasownika. Dlatego umieściłem tam słowo „jest”.

Nawet NIV to robi, ESV robi to samo, umieszczając tam czasownik is. Ruina biednych, słowo biedni, powinno być biednymi, to ich ubóstwo. Tak czy inaczej, trochę tego, co „ich” pojawia się w ESV, jest całkiem miłe. „Ubóstwo biednych jest ich zgubą”. To dobry sposób, aby to ująć, ponieważ wtedy wiesz, że jest to liczba mnoga, a także pasuje to do zaimka znajdującego się na końcu. „Bogactwo bogacza to jego mocne miasto”.

Słowo uzo można przetłumaczyć jako „jego silne miasto”, ale kiedy mówisz o miastach, myślę, że masz na myśli silny Boston, słaby Nowy Jork czy cokolwiek innego. Przepraszam. Przepraszam.

Ale tak czy inaczej, Bostonie, mieszkamy w Bostonie, siła Bostonu to już coś. Ale zwykle mówimy o ufortyfikowanym, gdy mówimy o silnym mieście. W tamtych czasach był to teren wzmocniony.

I tak naprawdę spodobało mi się tłumaczenie NIV, „ich ufortyfikowane miasto”, prawdopodobnie nawet lepsze niż „jego silne miasto”, ponieważ chociaż używamy tego w Bostonie jako „silne”, nie sądzę, że niekoniecznie tak to działa. Myślę, że „ufortyfikowane miasto” jest prawdopodobnie bardziej trafne.

Zatem drugi werset, werset 16, brzmi: „zapłatą sprawiedliwego jest życie”. Ponownie jest to zdanie bez czasownika. Słowo jest takie, że jest tam. I tak zapłatą sprawiedliwego jest życie.

NIV to ma. Możesz zobaczyć, gdzie pasują żółte, „ale zarobek niegodziwych jest karą”. A teraz gra słów, słowo kara jest na żółto, ale kara jest tam na białą. Więc to spieprzyłem.

Ale tak naprawdę, jeśli spojrzeć na ESV, „zapłata sprawiedliwego prowadzi do życia”. Dlatego ESV dodaje tutaj słowo „prowadzi”.

I myślę, że to słowo „prowadzi” tak naprawdę sprowadza cię na manowce, ponieważ nie ma tam czasownika. Zatem zapłatą sprawiedliwego powinno być życie, życie, życie. L'chaim.

Znacie l'haima? Idziesz na imprezę żydowską czy coś innego, a oni wznoszą toast. Mówisz l'haim. L'haim oznacza „do życia”.

A więc l'haim, to jest dokładnie hebrajski tutaj, biały tam do życia. Ale zauważcie, że jest napisane, że zapłata sprawiedliwego prowadzi do życia. Nie ma tam czasownika.

Taka powinna być więc zapłata, zapłatą sprawiedliwego jest życie i zysk. A wtedy ESV ma zysk bezbożnych. A potem w zasadzie musisz podać czasownik.

Zysk niegodziwych prowadzi do grzechu. Zatem tłumaczy słowo „grzech” i to słowo może oznaczać grzech. Ale w tym kontekście prawdopodobnie oznacza „karę”.

Myślę więc, że NIV ujął to właściwie bardziej poprawnie pod względem znaczenia niż „grzech”. Więc bądź ostrożny, wiesz, mówię, że są to tłumaczenia na język angielski, a te dwa języki, hebrajski, nie zawsze pokrywają się z angielskim. Zatem będą pewne różnice w sposobie, w jaki tłumacz na język angielski to przetłumaczy. Czasem im się

to uda. Czasem się mylą. Więc musisz mnie słuchać, bo zawsze robię dobrze [żart]. Nie. OK. Więcej też bałaganu.

Jeśli chcesz zobaczyć, czego dokonałem, spójrz na NLT, ponieważ pracowałem nad NLT dla Proverbs wraz z kilkoma innymi naprawdę, naprawdę świetnymi naukowcami, Rayem Van Leewenem, Richardem Schultzem i Tremperem Longmanem. A praca z nimi była prawdziwym zaszczytem. Ale nawet w NLT mogę krytykować własne tłumaczenie.

Więc musisz być ostrożny. Tłumaczenie, trzeba dać, jakby to powiedzieć, trochę, dać ludziom trochę miejsca, którzy zajmują się tłumaczeniem. Więc tutaj się czepiam, ale po prostu, OK, pozwól mi się stąd wydostać.

Teraz spójność. Jak połączyć 10:15 z 16 w parę? Nie powtarza się ani jedno słowo, mimo że są to słowa o dużej częstotliwości, a słowa „prawy” i „niegodziwy” są używane w całej Księdze Przysłów. I powiecie: no cóż, no wiecie, te dwa słowa, oczywiście, te dwa powinny zostać użyte w tych dwóch wersetach, aby je połączyć. Nie? Nie. Chociaż używają terminów sprawiedliwy, cedekah i rasha na określenie niegodziwych, nie powtarzają się one w tych wersetach.

Terminy ekonomiczne, jest mnóstwo terminów ekonomicznych w tych sprawach. Bogactwo, bogaty, bieda, biedny, płace, dochód. To wszystko, dla każdego z nich używa innych słów. Zatem żadne słowo się nie powtarza.

Nie można więc powiedzieć, że istnieje hasło, które łączy te dwie rzeczy. Nie, nic nie łączy tej dwójki. Jednakże składniowo jest bardzo interesujące, że 15 aib oraz 16 aib są zdaniami bezczasownikowymi.

Mamy więc w zasadzie cztery wersety, po dwa wersy na werset. Dlatego nazywają to dwukropkiem. Jeśli jesteś dwukropkiem, oznacza to dwie linie. Dwukropek, dwie linie. Otrzymujesz więc dwa dwukropki. Zatem są to cztery linie z rzędu.

Swoją drogą, jak odróżnić poezję od narracji, będąc w Starym Testamencie lub w Tanachu? Narracje są ułożone w akapity, ale poezja jest budowana w liniach, pojedynczych liniijkach. Poezja to wiersze, a nie akapity. Zatem masz tutaj ustawione te cztery linie.

Wszystkie są zdaniami bezczasownikowymi. Wszystkie są zdaniami bezczasownikowymi ustawionymi w rzędzie, co oznacza, że cztery z nich pod rząd są dość rzadkie. Zatem podmiotami wszystkich czterech są rzeczownik plus posiadacz.

We wszystkich czterech rzeczownik plus posiadacz i posiadacz, bogaty i biedny. Zatem z tymi moralnymi posiadaczami powiązane są terminy związane z bogactwem. W wersecie 15 tymi posiadaczami są status ekonomiczny, bogaci i biedni.

W wersecie 16 sytuacja jest bardziej moralna i tak to właśnie wygląda. Zatem pozytywna ocena wpływu ekonomicznego w wersetach 15A i 16A, po której następuje negatywny wpływ w wersetach 15B i 16B. Zatem litery B są ujemne, a litery A w obu wersetach opisują wskaźniki ekonomiczne.

A teraz, rozdział 10, wersety 15, dotyczące kwestii ekonomicznych, czy są one powiązane z werselem 14 przed nim i werselem 16 po nim? Nie. Wersety 13 i 14 tak naprawdę mówią o mowie i oba są zdaniami werbalnymi. Są to zdania werbalne, więc nie są to zdania bezczasownikowe, więc w ogóle do siebie nie pasują.

A potem te, które następują, są powiązane hasłem, ale znowu nie jest to ścisłe. Zatem te dwa wersety mówią nam o korzyściach płynących z bycia bogatym w połączeniu z cechami moralnymi. Zatem bycie bogatym ma zdecydowanie więcej zalet niż bycie biednym.

Przysłowia, nie jesteś szalony. Bogaci ludzie mają pewne korzyści, ale biedni w pewnych sytuacjach popadają w ruinę. Ale wtedy bierze przysłowie ekonomiczne z rozdziału 10:15 i łączy je z stwierdzeniem moralnym.

Zatem jest to oddzielone i oba są dobrze połączone. Bogactwo, tak, bogactwo należy przedkładać nad biedę, ale jakość moralna jest jeszcze ważniejsza niż pieniądze i status. Więc ci dwaj są związani.

A teraz interesująca, następna para, której się przyjrzymy, ma kilka całkiem interesujących i naprawdę interesujących funkcji. Rozdział 13, wersety 21 do 22. Rozdział Przysłów, rozdział 13, wersety 21 i 22.

W rozdziale 13:21 jest napisane, że 13.21 mówi: „Klęska ściga grzeszników, ale sprawiedliwi zostają nagrodzeni dobrem”. Zatem „nieszczęście goni grzeszników, lecz sprawiedliwi zostają nagrodzeni dobrem”. W wersecie 22 następny werseł mówi: „Dobry człowiek pozostawia dziedzictwo dzieciom swoich dzieci, ale majątek grzesznika odkładany jest na rzecz sprawiedliwego”.

Spójrz na ESV i NIV, to prawie to samo. A teraz zauważcie, podniosę slajd, żebyście mogli go zobaczyć. W moim tłumaczeniu starałem się zachować porządek hebrajski.

Zasadniczo mówię, że te dwa wersety, 13,21 i 22, są ze sobą powiązane w sposób pozycyjny, tam, gdzie znajdują się słowa, tam, gdzie słowa są umieszczone w zdaniu. A tak w każdym razie, więc spójrz na moje tłumaczenie, staram się być bardzo dosłowny w stosunku do hebrajskiego.

Nawiasem mówiąc, nie oznacza to, że dosłowność języka hebrajskiego nie zawsze jest dobra. Czasami musisz wykazać się nieco większą dynamiką w rozumieniu

różnych rzeczy, ponieważ w języku hebrajskim i angielskim sprawy różnią się od siebie. Ale tak czy inaczej, mówię tu zbyt dosłownie, krytykując moje własne rzeczy. To trochę katastrofa, jeśli chodzi o tłumaczenie, ale próbuję coś powiedzieć.

I zwróć uwagę na kolory słów. Tak więc, pomarańczowy, grzesznicy, nieszczęścia gonią, nieszczęścia gonią, ale sprawiedliwi są nagradzani dobrymi rzeczami. Zauważcie, że grzesznicy, zaczyna się od grzeszników, a kończy na dobrych rzeczach.

Właściwie to tylko dobre rzeczy się mówi, dobre rzeczy. A potem zaczyna się następny werset: „dobry człowiek pozostawia dziedzictwo swoim wnukom”, dzieciom swoich dzieci, „ale majątek grzesznika odkładany jest dla sprawiedliwych”. Zwróćcie więc uwagę na sposób, w jaki to przetłumaczyłem, który jest dokładnie zgodny z hebrajskimi słowami, że 13:21 zaczyna się od słowa „grzesznicy”, a kończy słowem „grzesznik”. To są dokładnie te same słowa. Zatem „grzesznicy” i „grzesznik” zaczyna się od „grzesznik”, a kończy na „grzesznik”. Bum. To się nazywa inclusio. To jak koperta. Zaczyna się i kończy w ten sam sposób. To jak koperta. Nazywają to inkluzją lub inkluzją, zaczyna się i kończy w ten sam sposób.

Ale zwróć uwagę, co dzieje się w środku tego. Sprawiedliwi zostaną nagrodzeni dobrymi rzeczami, dobrobytem. Sprawiedliwi zostaną nagrodzeni dobrobytem i dobrymi rzeczami. I używa słowa tov. Tov me'od oznacza po hebrajsku „bardzo dobry”. Jeśli jesteś na ulicy i ktoś ci coś oferuje, mówisz „tov me'od”. Oznacza to „bardzo dobrze”. Tov to słowo dobre. Dobra. Emmanuel Tow.

Dobra. Nie spieszmy się z tymi wszystkimi sprawami. Tak czy inaczej, tov oznacza dobrze. Więc, jest tu dobrze. Dobry. I „dobre rzeczy” tutaj nie mówią o dobru danej osoby.

Mówi o dobrych rzeczach, które otrzymuje. Tak więc sprawiedliwi są nagradzani nie dobrym charakterem, ale dobrymi rzeczami lub dobrobytem. Oznacza to dobrobyt lub dobre rzeczy.

Ale jak zaczyna się następny werset? Następny werset zaczyna się od tov. Tov ponownie zostawia spadek swoim wnukom, dobremu człowiekowi. Zatem mamy to samo słowo kończące werset 21 i rozpoczynające werset 22, ale są one tłumaczone na dwa różne sposoby.

Ten, który kończy się 21, to tov w znaczeniu dobrych rzeczy, dobrobytu danego tobie. A tov w 22 zaczyna się od słowa tov, co oznacza dobrego człowieka. Teraz mowa o charakterze.

To bardzo interesujące. Zaczyna się od grzesznika i na grzeszniku kończy. A pośrodku masz dobre rzeczy, Tov i dobrego człowieka.

To są dokładnie te same słowa. Zatem te same słowa na początku i na końcu pozycyjnie. Pozycja wyjściowa w poezji jest ważna.

Zwykle ważny jest początek i ostatnie słowo. Dlatego zawsze miej oczy otwarte na słowo początkowe i końcowe, gdy masz do czynienia z poezją. A w środku, pierwszy werset kończy się dobrymi rzeczami, a drugi werset zaczyna się dobrą osobą.

To dokładnie to samo słowo, ale ze względu na kontekst tłumaczenia zostały przetłumaczone na dwa różne sposoby i tak powinno być. Powinny być, mimo że to dokładnie te same słowa. Mówisz: cóż, te same słowa należy przetłumaczyć w ten sam sposób. Nie sądzę.

Powiedz mi, co to jest kufer. Teraz mówisz jak Anglik, prawda? Pień. Co to jest bagażnik? Cóż, bagażnik. Czy wiesz, co to jest bagażnik? Nie wiesz co to jest kufer? Mówisz, cóż, są różne rodzaje, co masz na myśli? Mówię, patrzę na samochód mojego syna. Próbuje to sprzedać. A jeśli powiem bagażnik samochodowy, przychodzi ci na myśl jedna rzecz, prawda? Ale co jeśli jestem w Afryce i powiem trąba słonia. Czy trąba słonia jest powiązana z bagażnikiem samochodu? Och, a potem patrzę przez kamerę, poza kamerę i widzę tam kilka drzew. Jeśli powiedziałbym pień drzewa, czy pień drzewa jest powiązany z pniem samochodu? Czy ma to związek z trąbą słonia? co? To to samo słowo. Będziesz tłumaczyć w ten sam sposób.

Kiedy przywołujesz słowo pień, kiedy mówisz pień drzewa, czy przywołujesz ten sam obraz, który robisz z trąbą słonia lub bagażnikiem samochodu? Albo co, jeśli podróżujesz i masz walizkę i kufer, i podróżujesz z kufrem. Moja żona ma pień cedrowy i wkłada do niego wszystkie moje swetry. Wciskam je tam. Nie składam ich. Ale tak czy inaczej, masz pień cedru. I tak pień cedrowy, jeśli powiem pień cedrowy, w przeciwieństwie do walizki, pień cedrowy różni się od pnia drzewa, różni się od pnia samochodu i różni się od pnia słonia.

To to samo słowo pień, ale ma tam cztery różne znaczenia. A jeśli przetłumaczysz je w ten sam sposób, zepsujesz wszystko. To samo tutaj, w Przysłów 13:21 i 22, kiedy jest napisane dobro, pierwsze dobro mówi dobre rzeczy, dobrobyt. A kiedy w drugim określeniu użyte jest słowo good, oznacza to dobrą osobę, dobrą osobę. Dlatego uważaj, aby się tym nie stresować. Muszą być dosłowne.

Więc zawsze trzeba tłumaczyć to słowo w ten sam sposób. Nie możesz tego zrobić. Po angielsku nie da się tego zrobić. Nie da się tego zrobić po hebrajsku. Więc dobrze.

Na następnym slajdzie widać początek, gdzie grzesznicy zaczynają na żółto, a dobro oznaczające dobrobyt lub dobre rzeczy na pomarańczowo, a potem dobro na pomarańczowo.

A potem, na samym końcu, znowu masz grzesznika. I tak grzesznik na końcu i grzesznicy na początku, grzesznicy jest liczba mnoga, początek w liczbie pojedynczej na końcu, ale w dobrym dobrem jest dokładnie to samo słowo, tov, tov. Jest to więc pierwsze słowo, ostatnie słowo, koperty, inclusio, grzesznik, a potem dobro i dobro, za które grzesznicy podążają kłopoty, ale sprawiedliwi są nagradzani za dobre rzeczy dobrymi rzeczami lub dobrobytem.

Dobry człowiek pozostawia dziedzictwo potomkom swoich dzieci, lecz bogactwo grzesznika odkładane jest dla sprawiedliwego. Zatem ten otaczający początek i koniec, a w środku, oba zmierzające do dobra, łączy te dwa przysłowia w pozycynie, w a, w parę przysłów. Oto inny sposób, w jaki można na to spojrzeć i ponownie zauważyć, że pojawia się chiasm.

Nie mam na sobie manii chiasmowej, ale tak czy inaczej, zdarza się to u grzeszników. Zaczyna się od grzeszników tak dobrych jak B, dobrych jak B, dwa pomarańczowe, a potem grzesznik żółty. Zatem zaczyna się i kończy AB B A. Zatem znowu mamy Chi jako oni, znowu to X, kiedy łączymy AB B A, łączymy A i B, otrzymujemy X lub zdobądź X lub chi, jak zwykle mówiłem, ale to naprawdę kluczowe.

To naprawdę kluczowe. To jest klucz. W każdym razie, przepraszam, po prostu bawiłem się słowem klucz i Chi po grecku i tak dalej. Tak czy inaczej, pobawmy się trochę tymi rzeczami.

Zatem myśli 21 A i B są dopełnieniem, czasownikiem i podmiotem. Kolejność to dopełnienie, czasownik, a następnie podmiot.

Następnie druga linia to dopełnienie, czasownik i podmiot. To jest OVS, dopełnienie, czasownik, podmiot. OVS dopełnienie, czasownik, podmiot.

Pasują idealnie do 21 A i B, Twoich dwóch linijek z Księgi Przysłów 13:21. Teraz 21B ma podmiot, czasownik, dopełnienie, dobrze pozostawić dziedzictwo, ale widzisz, musiałeś zmienić kolejność słów. To był OVS dopełnienie, czasownik, podmiot // dopełnienie, czasownik, podmiot, ale podmiot jest dobry.

I to się kończy, jak widać, kończy się 21B, ale kiedy zaczynasz 22A, trzeba zacząć od dobra. Zatem zamiast być OVS, dopełnieniem, czasownikiem, podmiotem, musisz przejść do podmiotu, czasownika, dopełnienia. Musisz to przestawić.

Angielski jest w dużym stopniu zorientowany na „on uderzył piłkę”. Dobra. Lub „uderzyła piłkę” podmiot, czasownik, dopełnienie. „Uderzyła” czasownik, dopełnienie, piłkę. Robimy więc coś w rodzaju SVO. A tutaj widzisz SVO.

Hebrajski pozwala na znacznie większą elastyczność. Więc robią OVS, OVS, ale wtedy chcesz, żeby słowo „dobry” łączyło się z „dobrem”. Zatem musisz zastosować podmiot, czasownik i dopełnienie, aby to zmienić.

A na koniec musisz zdobyć bogactwo grzesznika, ale musisz zrobić coś pasywnego. Zatem bierność, gromadzenie jej dla sprawiedliwych, jest bogactwem grzesznika. I tak się kończy, więc ostatni idzie VPO, gdzie V jest czasownikiem, P jest wyrażeniem przyimkowym, a dopełnienie znajduje się na końcu.

I tak, zauważcie, że to jest OVS, wtedy ten przedmiot, który zaczyna się od grzeszników, jest dopasowywany do obiektu, którym na końcu jest bogactwo grzesznika. Próbuję więc powiedzieć, że kiedy zaczynasz się w to zagłębiać, jest to piękne. To jest po prostu piękne.

Kolory, ruchy, gramatyka rzeczy i użyte słowa są, jakby to powiedzieć, cudownym obrazem ze słowami o poetyckiej ekspresji, które nawet gramatyka równie pięknie odzwierciedla ich wzajemne powiązanie. Zatem rozdział Przysłów 13:21, 22 jest tak powiązany.

Teraz jej hermeneutyka, powtórzenie słowa tov w ostatnim słowie, oznaczającego dobrobyt, gdzie zostaje nagrodzony dobrobytem lub dobrymi rzeczami, a potem dobro zamienia się w następnym wersecie na dobrego człowieka.

Zatem musisz zauważyć, że to to samo słowo. Nie bierz po prostu angielskiego tłumaczenia i nie mów: cóż, to dobrobyt i nie, nie, nie. To to samo słowo dobrobyt, co na dobre. Czy widzisz te powiązania? Kiedy widzisz to połączenie, mówisz: „Och, to jest piękne”. Naprawdę fajne, jak łączą koniec z tym i kolejnym przysłowiem. Dlatego to przysłowiowa para z dobrym charakterem.

Nagrodą dla sprawiedliwego jest bogactwo grzesznika. Teraz 22b umieszcza temat na końcu i ułatwia włączenie. I to już zauważyliśmy.

Ta funkcja łączy pierwszą i ostatnią pozycję. Czy to jest oddzielne? Czy 13, 21 i 22 są oddzielne? Zatem jest to tylko para, a nie triada. Cóż, jeśli przejdziemy do poprzedniego wersetu, jest tam napisane: „kto chodzi z mądrymi, staje się mądry, lecz towarzysz głupców dozna krzywdy”. A więc oczywiście nie pasuje to do tej podstawy ekonomicznej, z którą mamy do czynienia.

A jeśli przejdiesz do wersetu po nim, 21 i 22 z tej pary, jeśli przejdiesz do wersetu 23, „Ugór biednych przyniesie dużo żywności, ale zostanie zmieciony przez niesprawiedliwość”. A więc chodzi o ekonomię. To zupełnie nie pasuje i w ogóle nie jest połączone. Te drugie, ponieważ są otoczone tymi dwoma wersetami, 21 i 22, to tak, jakby to była jednostka, a 23 do niej nie pasuje.

Przyjrzelśmy się teraz trzem z nich, a tutaj chcemy przyjrzeć się naszemu ostatniemu. I to jest temat. Czasami pary są łączone ze względu na temat, a nie głównie.

Temat nie jest, widzieliśmy łączenie składniowe. Widzieliśmy hasła, wiele haseł. Widzieliśmy to inclusio, gdzie zaczynają się i kończą w ten sam sposób i rzeczy.

A teraz są tematyczne. My, mówiący po angielsku, w pewnym sensie lubimy nasz temat, kontynuujemy tematy, wiesz. Przysłowia zwykle nie są takie, ale czasami mają motyw przewodni.

I tak w 15. rozdziale 15:1 i 2 znajdujemy: „łagodna odpowiedź uśmierza gniew”, „łagodna odpowiedź uśmierza gniew, lecz ostre słowo wznieca gniew”. Bardzo mądra rzecz. „łagodna odpowiedź uśmierza gniew”.

Moja żona jest w tym specjalistką i ma delikatne słowo, a to po prostu uspokaja sytuację. Często rzucam ostre słowa, które kończą się gniewem. I tak w każdym razie 15:1: „łagodna odpowiedź uśmierza gniew, ale ostre słowa wzniecają gniew”.

Jaki jest następny werset? „Mądry język chwali wiedzę”. Znowu chodzi o mowę i jej wpływ, „ale usta głupców wylewają głupotę”. „Usta głupców wylewają głupotę”.

I tak jest mowa o mowie i jednej mowie, o języku mądrych, a potem o ustach głupców. Tak więc obaj mają jak język mądrych, usta głupców. Mamy więc coś w rodzaju wyrażenia rzeczownikowego odpowiadającego mądrym i głupim.

Nie ma wspólnych haseł. Chociaż tematem jest wszystko, oba bardzo wyraźnie dotyczą mowy. Nie ma wspólnych słów i używa mądrych, używa głupców. Ponownie, są to uderzające słowa z Księgi Przysłów. Nie powtarzają się między sobą. Usta i język ponownie pojawiają się w całej Księdze Przysłów. Usta i język nie są powtarzane. Słowo i gniew, nie powtórzone. Nie ma więc mowy o powtórzeniu ani jednego słowa.

Pomiędzy tymi dwoma wersetami nie ma żadnych haseł. Jednak temat jest bardzo wyraźnie związany zarówno z mową, jak i z mocą mowy. To ich temat.

Więc tutaj podam wam po prostu hebrajski i angielski. „łagodna odpowiedź uśmierza gniew”. Łagodna odpowiedź, widać, że zaczyna się od żółtego, ale ostre słowo wywołuje gniew. Można więc dostrzec w tym podobieństwo. A potem, w dole, pod mądrym językiem, Lashon, mądry język chwali wiedzę. Ale głupie usta, Pe, Kesiim, głupie usta powodują szaleństwo.

Ale zauważcie, że nawet głupstwo i szaleństwo to dwa różne słowa. Nie ma tu więc żadnych haseł, które łączyłyby te pojęcia, ale oba bardzo wyraźnie dotyczą mowy.

Istnieje interesujący izomorfizm. Izomorfizm wywodzi się z rodzaju algebry abstrakcyjnej, gdzie iso oznacza to samo, równe. Coś iso oznacza równe. Morfizm, ta sama forma. Zatem forma syntaktyczna jest bardzo podobna w wersecie pierwszym i

drugim . Więc to jest SVO, podmiot, czasownik, dopełnienie. Następny wiersz to podmiot, czasownik i dopełnienie w pierwszym wersecie.

Drugi werset to SVO, podmiot, czasownik, dopełnienie. A czwarta linijka, no wiecie, ma dwie linijki na każdy werset, a czwarta linijka to także SVO. Zatem podmiot jest frazą rzeczownikową złożoną z rzeczownika i jakości.

Czasownik jest tutaj bardzo interesujący. Wszystkie czasowniki są niedoskonałe w języku hiphil . Niedoskonałości hiphiliczne nie zdarzają się już tak często. Są, dość często, ale nigdy cztery z rzędu w taki sposób. Wszystko hiphiliczne niedoskonali, posiadanie czterech takich zawodników pod rząd jest czymś niesamowitym. Ponownie pokazuje, jak są one powiązane gramatycznie przez formę Hiphil czasownika hebrajskiego.

A potem dopełnienie, dopełnienie jest pojedynczym rzeczownikiem. Zatem podmiot S jest frazą rzeczownikową złożoną z rzeczownika i jakości. Masz czasownik w tej niedoskonełej hebrajskiej formie. I wtedy dopełnieniem jest pojedynczy rzeczownik. I tak się dzieje we wszystkich czterech linijkach.

I w pewnym sensie mam to tutaj poukładane. Delikatna odpowiedź, temat, odwraca się, co? Gniew, jedno słowo, gniew. Trudne słowo , zwróć uwagę na dwa słowa, po których następuje czasownik, budzi, co? Jeden, złość.

Mądry język, zwróć uwagę na dwa słowa: podmiot, mądry język, połączone w frazę rzeczownikową, pochwała, czasownik, wiedza, pojedynczy rzeczownik. Następne głupie usta, dwa słowa, tryskają, czasownik, tryskają, co? Pojedynczy rzeczownik, szaleństwo. Jak widać, wszyscy mają ten podmiot, czasownik, dopełnienie, ale mają też tę frazę rzeczownikową z dwoma wyrazami, po której następuje czasownik z jednym rzeczownikiem.

Dwa słowa, czasownik hiphil , po którym następuje rzeczownik. I tak jest, co pokazuje, że są ze sobą bardzo połączeni. Przedmiotem jest także akt mowy wywołujący reakcję emocjonalną, mowa charakteru, dająca wynik mądrości.

I co, teraz są rozdzieleni? 15:1 i 2 są oddzielone od 14:35. A ty pytasz, dlaczego wracasz do podziału na rozdziały? Zdajesz sobie sprawę, że podziały na rozdziały zostały dodane, nie wiem, około 1200 roku lub mniej więcej. A podział na rozdziały często, jeśli chcesz przyjrzeć się podziałowi rozdziałów, który naprawdę jest nieprawidłowy, przejdź do Izajasza 53 i przeczytaj cztery lub pięć wersetów przed Izajaszem 53. I oczywiście osoba, która podzieliła Izajasza 53, przeoczyła to. Powinni byli dodać te wersety już wcześniej. Zatem podziały na rozdziały nie są inspirowane. Zostały dodane około 1200 roku naszej ery. Dlatego dodano je znacznie później. Czasami trafiali trafnie. Czasami trafiali źle.

Zatem zawsze musisz sprawdzić, kiedy jesteś w podziale na rozdziały, zawsze sprawdź trochę, co będzie wcześniej, ponieważ facet mógł to przeoczyć i te wersety powinny znaleźć się obok następnego rozdziału i tym podobne. Jeśli więc cofniemy się do 14:35, będzie mowa o relacji sługi do króla. Tu nie chodzi o mowę. Mówi o jego związku. Przysłów 15.3 to wypowiedź Jahwe, znowu nie zorientowana na mowę, to bardziej Jahwe. Jest to więc wypowiedź Jahwe.

Więc znowu 15:1 i 2 są ze sobą powiązane tematycznie, a także to SVO, SVO, SVO, SVO, a potem te dwa rzeczowniki, czasownik w hiphil, pojedynczy rzeczownik, w pewnym sensie łączą to w parę.

Jakie są inne techniki łączenia w pary? Przyjrzelśmy się teraz pięciu, pięciu parom. Przysłów 26:4 i 5: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty... Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty...”

To prawdopodobnie najstłynniejsza para, ale przyjrzelśmy się też innym. A teraz chcę po prostu trochę omówić techniki dobierania w pary i jakie techniki inne niż te, które omówiliśmy, stosowali.

Czasami w Przysłowiaach pojawiają się słowa o bardzo niskiej częstotliwości. Jeśli oba przysłowia zawierają słowa sprawiedliwy i niegodziwy, i wiecie, jest to sadaqah i rasha, i powiecie: cóż, te dwa przysłowia mają swoje słowa, sprawiedliwy i niegodziwy. Nie mam zamiaru skakać z tego powodu. Te słowa są używane tak często, mądrzy i głupi, są używane tak często. Nie będę się skakał, jeśli oba Przysłowia je miały, to tak naprawdę nie łączy, ponieważ są to słowa o wysokiej częstotliwości. Zatem istnieje możliwość, że w przypadku słów o dużej częstotliwości mogli zostać po prostu wrzuceni razem, wrzuceni razem i po prostu tak się złożyło, że byli razem i nie było w tym nic specjalnego, ponieważ to było po prostu szczęście w losowaniu.

Nie jest to prawdą w przypadku słów o niskiej częstotliwości. A w rozdziale Przysłów 26:20 i 21 mamy słowo „drewno”, etzim i „ogień”, esz, słowo ogień, esz. Nie jest to tu żaden przypadek kolekcjonerski. To nie tylko szczęście w losowaniu. Tych słów nie ma nigdzie indziej w Księdze Przysłów, tylko w tych dwóch wersetach, w rozdziale 26:20 i 21, tylko tam. Tych słów nie można znaleźć nigdzie indziej i występują one w dwóch Księgach Przysłów. Jak rzadkie to jest? Tylko szczęście w losowaniu? Nie myśl tak.

Więc trzeba z tym uważać. Te słowa o niskiej częstotliwości wskazują następnie te pary i wciskają je prosto w twoją twarz. To nie może być szczęście w losowaniu. Te dwa słowa, drewno i ogień, nie występują nigdzie indziej poza tymi dwoma wersetami. Jasne jest więc, że zostały one ustawione jeden po drugim. W przeciwnym razie szanse na to są bliskie zeru.

„Z braku drewna ogień gaśnie. Tam, gdzie nie ma szeptacza, ustają kłótnie. Czym węgiel do rozżarzonego bursztynu i drewno do ognia, tym człowiek kłótlivy do wzniecania sporów”.

Zatem drewno i ogień, drewno i ogień w obu tych wersetach, zarówno w 20a, jak i 21a, a także w pierwszych liniijkach. Te słowa, drewno i ogień, nie pojawiają się nigdzie indziej w Księdze Przysłów. Jest to więc wyraźnie para powiązana tymi dwoma hasłami o niskiej częstotliwości pomiędzy dwoma przysłowiami.

Obecnie istnieją hasła składające się z wielu słów. Załóżmy, że masz wiele słów i one się powtarzają, a my widzieliśmy „obrzydliwość Pana”. Widzieliśmy to dwukrotnie w naszym pierwszym przykładzie.

Przyjrzyjmy się tylko tym, Przysłów 14:26 i 27. W bojaźni Pańskiej, w bojaźni Pańskiej. No cóż, mówisz, że bojaźń Pańska już minęła. Nie, to nieprawda. I tak, bojąc się Pana, człowiek ma silną ufność, a jego dzieci będą miały schronienie. Bojaźń Pańska, werset 27, 14:27, bojaźń Pańska jest podstawą życia, aby można było odwrócić się od sideł śmierci.

Zatem tutaj bojaźń Pańska i bojaźń Pańska. Ponownie, jak często Pan, Jahwe, Przysłowia układane jeden po drugim? To zdanie pojawia się 15 razy w całym tekście od 10 do 29. Więc to nie jest dużo, prawie 15 razy, wiesz, to niezbyt dużo razy.

I tu mamy bojaźń Pana. To jest naprawdę wyjątkowe. W Przysłów 10 do 29 jest tylko dziewięć razy, co daje 568 wersetów.

Zostało użyte tylko dziewięć razy, bojaźń Pańska, dziewięć razy. A tutaj mamy ich dwóch ustawionych tyłem do siebie, ale tylko tutaj tyłem do siebie w przysłowiowej parze. To nie jest tylko, no wiesz, szczęście w losowaniu, masz ich dziewięć w 568 wersetach.

O tak, dziewięć szans. Po prostu łączysz je ze sobą i możliwościami. Obliczają prawdopodobieństwo i statystyki tej rzeczy.

To, że wracają do siebie w ten sposób, jest dość rzadkie. I powiedzieć, że to było po prostu szczęście w losowaniu. Nie sądzę.

Ale dwa, nie tam. Oto kilka innych słów wiążących hasła. Dlatego w 15:8-9 używamy słowa obrzydliwość.

To wtedy spojrzeliśmy na rozdzielanie w 25:4 i 5, zaufanie, siłę, złoto w 25:11-12, poszukiwanie, wchłanianie, drewno i owoce i tym podobne rzeczy. Teraz wiele hasel. Mamy bogactwo, zarobki, dochód w 10:15 i 16, łaskę i miłującą dobroć, miłość i uprzejmość w 14:20 i 21, dumę i wyniosłość.

Zatem mamy wiele, wiele haseł, gdy istnieje ciąg haseł, kilka haseł z rzędu dopasowanych do kilku haseł z rzędu i pasują. A to znowu jest trudniejsze, gdy zaczynasz łączyć kilka słów, a potem dopasowujesz je do jednego, wiesz, w losowaniu nie chodzi o szczęście. Dlatego teraz czasami używają środków retorycznych.

Urządzenie retoryczne to al, co oznacza nie z zakazem. Nie rób tego. A potem wyjaśnienie, jako klucz, klucz plus wyjaśnienie.

Więc nie, al, al, nie rób tego, ponieważ, a to wyjaśni, dlaczego nie powinienesz robić tej rzeczy. Zauważcie więc w Księdze Przysłów, że jest to interesujące. Wiele razy mędrzec mówi, dlaczego nie należy czegoś robić.

Po prostu nie mówi: nie będziesz zabijał. Mówi, że nie będziesz zabijał, po czym wyjaśnia. I to jest w pewnym sensie miła mądrość. Można się tego spodziewać. Mądrość jest bardziej pedagogiczna. To bardziej paranegetyczne. To raczej kwestia nauczania. I tak podano powody. Mamy więc środki retoryczne i wymieniam kilka rzeczy: zakaz, nie rób, a potem ki, ponieważ, a następnie, lub za, ponieważ wyjaśnienie.

Tak więc w Księdze Przysłów mamy na przykład rozdział 24:1 i 2 Księgi Przysłów: nie zazdrość, nie zazdrość. Dobra. Więc to wszystko, nie zazdrość złym ludziom.

Dobra. Taki jest zakaz i chęć przebywania z nimi. Nie zazdrość złym ludziom i nie pragnij przebywać z nimi. Ki, za lub dlatego, że ich serca obmyślają przemoc. Innymi słowy, nie zadawaj się z tymi ludźmi. Będą na ciebie wpływać. Bo ich serca knują przemoc, a ich usta mówią kłopoty. I tak nie zadawaj się z tymi ludźmi.

Dobra. Zatem ki w wersecie drugim, widać, że jest podświetlony na żółto, nie rób tego, nie zazdrość niegodziwym i złym, nie bądź równy, ponieważ lub za, a potem to wyjaśnia. Zatem te dwa przysłowia są ze sobą powiązane przez to: nie rób dlatego, nie rób tego z tego powodu.

Dobra. I tak to się dzieje, że jest to zabieg retoryczny i są to wyraźne pary. I jeszcze jedno, to jest ciekawe.

A czasami wrócę i porozmawiam o gatunkach literackich i mikrogatunkach. Nie jest to duży gatunek mądrości, literatury czy nawet Przysłów, ale pod nimi znajdują się takie rzeczy, jak Lepsze niż przysłowia i Lepsze niż przysłowia. W rozdziałach od 10 do 29 Księgi Przysłów znajduje się 18 takich Przysłów lepszych od przysłów. Jest ich 18, ale w rozdziałach 15:16 i 17 jest bardzo interesująco, dwa z nich są ułożone jeden obok drugiego, wyraźnie sparowane. I tak, jak jest napisane w rozdziale 15, wersecie 16, lepiej jest trochę z bojaźnią Pańską niż, widzicie, lepiej niż, lepiej trochę z bojaźnią

Pańską niż wielki kłopot, niż wielki skarb i kłopoty z nim . W następnym wersecie lepszy jest obiad z ziół, w którym jest miłość, niż tuczony wół i nienawiść z nim.

Myślę, powiem ci, myślę, że przetłumaczyliśmy to 17, coś w rodzaju lepszej miski zupy z kimś, kogo kochasz, niż stek z kimś, kogo nienawidzisz. Myślę, że Tremper Longman i inni, a także inni ludzie, z którymi pracowałem, byli naprawdę o wiele bardziej poetyccy niż ja. A więc miska zupy, lepsza miska zupy z kimś, kogo kochasz, niż stek z kimś, kogo nienawidzisz. Dostajesz stek i nienawidzisz rymowania i tym podobnych rzeczy. Po prostu pomyślałem, że to tłumaczenie jest genialne. To naprawdę oddaje tę ideę lepiej niż to, co ja bym zrobił. I tak zdobyłem uznanie dla Longmana, Van Leeuwena i Richarda Schultza.

W każdym razie, te dwa przysłowia, lepiej jest trochę z bojaźnią Pańską, niż wielki skarb z kłopotami. Lepszy jest obiad z ziół, w którym jest miłość, niż tuczony wół i nienawiść. I tak masz dwa przysłowia lepsze niż przysłowia. Powtórzę: jest ich tylko 18. Teraz masz ich dwóch z rzędu, pozostało tylko 16. A pozostałe są rozsiane po całym terenie. Nigdy nie są tak sparowani. To pokazuje, że istnieje połączenie lepsze niż.

Dwa porównania. Teraz to jest interesujące. A tłumaczenie na angielski, zgadzam się ze sposobem NIV, wszyscy w zasadzie robią to samo. Kiedy burza mija, jest werset 10:25 i zgubiłem rozdział. Dokładnie o to mi chodziło, musiałbym to sprawdzić. W każdym razie werset 25 mówi, że gdy burza minie, nie będzie już bezbożnego, lecz sprawiedliwy zostanie utwierdzony na wieki [10:25].

Zauważ, że kiedy to się zaczyna, zaczyna się od tego rodzaju odwróconego C. Widzisz to małe C odwrócone do tyłu? To kaph po hebrajsku i jest odwrócone, coś w rodzaju odwróconego C i tak dalej. To słowo może oznaczać kiedy, lub może znaczyć coś w rodzaju czegoś. Wiesz, co mam na myśli, stary? Lubię to.

Słyszysz, jak uczniowie mówią o tym, jakbym to robił, i tak jak ja, a ty używasz słowa „lubie”, to jest ono nadużywane. Ale często słowo podobne jest używane do porównań. On jest jak, jest jak, jest jak drzewo zasadzone nad rzekami wody.

Dobra. To jest jak, jak jest jak porównanie i, ale można to również przetłumaczyć kiedy. I tak tutaj to tłumaczą, tłumaczą, kiedy burza minie, a niegodziwców już nie będzie.

Dobra. Ale zauważcie, że zaczyna się od tego C, C od tyłu, kaph. Ale werset 16 zaczyna się w ten sposób, jak ocet dla zębów i dym dla oczu.

Zatem leniwy jest ten, który ich posyła. Więc tutaj oba zaczynają. Pamiętasz, jak mówiłem ci o pozycjach początkowych, obie zaczynają się od C i C. A tak na marginesie, to rzadkie.

Zwykle nie masz C i C, ani kiedy. Nie ma tego w żadnym z dwóch znanych mi przysłów z rzędu. Chcę to dokładniej sprawdzić, ale jestem pewien, że jest to bardzo, bardzo rzadkie i występuje bam, bam, kaph, kaph. Obydwa zaczynają od tego. I znowu wskazanie pary. Używają więc tego porównania z czymś typu kaph, aby połączyć te dwa przysłowia razem.

Spójność syntaktyczna, zależność z wykorzystaniem cząstek łączących. Rozdział 24:17 i 18: Nie ciescie się, gdy upadnie wasz wróg, i radujcie się, gdy się potknie, wasze serce, abyście uważali, aby tego nie robić, aby Pan tego nie zobaczył i nie był niezadowolony, i nie odwróciłby swego złości od niego. Innymi słowy, nie rób tego, aby tak się nie stało .

Nie rób tego. Pamiętajcie, że tego nie robimy, bo to się dzieje, bo tak się dzieje. To jeden ze sposobów połączenia tych dwóch rzeczy.

Ale oto inny sposób łączenia przy użyciu słowa lest. Nie rób tego, bo taki będzie rezultat. Więc znowu, używając cząstek, tych cząstek syntaktycznych, aby nie połączyć się z poprzednimi, a te wyraźnie następnie łączą się w parę. Są tak połączone. Nie rób tego.

Czasami pojawia się para przysłów, w której drugie odnosi się do pierwszej pary, używając przyrostka zaimkowego. Dlatego też wymieniałem niektóre z nich. Zatem używa zaimka, aby odnieść się do on lub ona lub cokolwiek innego, odnosząc się do on lub ona w poprzednim wersecie. Są więc powiązane w ten sposób.

Oto ciekawy przypadek. Ten medialny wav jest bardzo interesujący. To naprawdę rzadkie zjawisko.

Będziesz miał przysłowie mówiące to, to, to, ale, to, to, to i to. Ale, i ale jest to vav, a vav można w rzeczywistości przetłumaczyć i lub ale. I tak, ale czasami, i to naprawdę rzadko, w środku linii znajduje się vav i/lub ale, co jest naprawdę rzadkie.

Zwykle pojawia się w drugiej linii, gdzie jest napisane „ale, wiecie, dlaczego syn sprawia radość ojcu, a głupi syn jest smutkiem dla matki”. Nie jestem pewien, czy jest tam vav. W każdym razie, rozdział 27, werset 3a, jest napisane, że kamień jest ciężki, a w pierwszym wierszu, wszyscy w pierwszym wierszu, kamień jest ciężki i ciężki jest piasek. Vav to i pośrodku pierwszej linii. 27, 4a, pierwszy wiersz mówi, że gniew jest okrutny i przytłaczający jest gniew w pierwszym wierszu. Zasadniczo też trzeba zachować ostrożność, ponieważ w tłumaczeniu często pomija się „i”, ponieważ nie jest ono tak naprawdę potrzebne.

I tak w tłumaczeniu ESV na angielski usunięto „i”. Ale to „i” pośrodku linii jest naprawdę rzadkie, żeby mieć to i to w jednym wierszu, to i to w jednym wierszu, to rzadkość. A ci dwaj są ustawieni tyłem do siebie.

Jest to więc para, rozdziały Przysłów 25:25 i 26, 10:25 i 26, ze środkowym lub środkowym oraz stwierdzeniem. konstrukcje rzeczownikowe.

OK, inne techniki parowania, masz temat, rozmawialiśmy o temacie, rozmawialiśmy o 25:1 i 2, odpowiadaj, nie odpowiadaj szorstko, ale łagodna odpowiedź odwraca gniew.

A więc spójność tematyczna, wymieniłem tutaj kilka innych wersetów, rozdział 11:5 i 6, rozdział 16:12 i 13 oraz rozdział 10:2 i 3. Mamy tu przykłady, rozdział 11:5 i 6 sprawiedliwość nienagannych utrzymuje swą drogę prostą, lecz bezbożny upada przez własną niegodziwość. Sprawiedliwość, spójrzcie, ta sama sprawiedliwość sprawiedliwych ich wybawia, ale zdradziecy są niewoli ich pożądliwości.

Tematem tych dwóch Przysłów jest w zasadzie sprawiedliwy oraz to, w jaki sposób odnosi on korzyść i zostaje wybawiony. Bezbożni wpadają w kłopoty. Charakter – konsekwencja, prawy charakter, pozytywna konsekwencja, zły charakter, zła konsekwencja. I tak oba są ze sobą powiązane tematycznie.

Więc OK, pozwólcie mi to zebrać w jedną całość i dokończyć. To, przeciwko czemu tu argumentuję, to fakt, że chcąc nie chcąc, rozdziały od 10 do 29 Księgi Przysłów zostały po prostu zrzucone razem, chcąc nie chcąc, przypadkowo, po omacku, po prostu zrzucone razem.

A kolekcjonerzy, Przysłów 25:1, redaktorzy Wykładu Salomona pod przewodnictwem Ezechiasza, i jest tam wyraźnie wymienione w rozdziale 25:1, że po prostu wrzucają wszystkie Przysłowia do dużej miski, w pewnym sensie, co oni robią? nazwać to rzeczami? Ciasteczka z wróżbą. Wyciągasz jednego i idziesz, och, tego. A potem kładziesz ten, wybierasz inny i przeglądasz tamten. To trochę losowe. Wybierasz je z tej dużej miski i po prostu wybierasz je losowo.

A ja próbuję powiedzieć: nie, nie, nie. Redaktorzy zrobili wszystko bardzo przemyślanie, łącząc je w pary w bardzo wyrafinowany sposób. A jest ich 62 pary. Zatem nie jest to tylko przypadek. 62 razy takie połączenie występuje w 124 wersetych z 568, co stanowi 21% z tych par, o których właśnie wspomnieliśmy. Teraz szczegółowo omówiliśmy pięć par, 26:4 i 5: nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa. Potem zrobiliśmy 15:8 i 9. Zrobiliśmy 10:16 i 17. Zrobiliśmy 13:21 i 22. I zrobiliśmy 15:1 i 2 bardziej szczegółowo. Nie odpowiadaj szorstko, łagodna odpowiedź uśmierza gniew.

Następnie zbadaliśmy różne stosowane techniki, pojedyncze słowa, które były naprawdę rzadkie, wiele słów, hasła, hasła, które wiążą. Widzieliśmy syntaktycznie początek i koniec, a potem początek, uderzając dwa słowa z rzędu i tym podobne.

Konkluzja tej dyskusji odsłoniła rękę redaktora. To, co robimy, to cofanie się i cofanie. Pozwala nam zobaczyć, jak redaktor ukształtował Księgę Przysłów. I to pozwala nam wrócić i zobaczyć, jak łączą te rzeczy w pary. Rzeczywiście możemy zobaczyć jego rękę i dzieło jego rąk. Zatem pojedyncze przysłowie ma znaczenie zarówno na poziomie zdania, jak i powiedzeń.

Trzeba zrozumieć znaczenie pojedynczego przysłowia i jego autorską intencję. O czym myślał autor, wypowiadając to przysłowie? Ale musisz także pomyśleć o zbiorze znaczeń redaktora i o tym, jak redaktor nie tylko składa słowa w całość pod względem ich znaczenia, ale teraz składa w całość Przysłowia, większe jednostki Przysłów i łączy je w pary. Trzeba więc zobaczyć, jak jedno przysłowie odbija się od drugiego i jak na nie oddziałuje.

Dlatego daję ci wyższy poziom wyobraźni i wyższy poziom zrozumienia. Dlatego kontekst określa znaczenie par przysłów. Kiedy widzisz tę parę razem, mówisz: hmm, co on próbuje zrobić z drugim? W pierwszym przypadku niegodziwcy robili to i tamto, a w drugim, a wszystko to było ekonomiczne.

A potem drugi, och, on odchodzi tutaj, posługując się bardziej mądrymi terminami. Więc on mówi: tak, ekonomia jest dobra, ale mądrość to lepsza rzecz. Zasadniczo pozwala nam to zobaczyć rękę redaktora.

A to ważne, czytając zdania z przysłowiami, uważaj i szukaj par w interakcji między parami. Intencja autora jest ważna i musimy pracować z skrybami i kulturą tła itp. Tak, kim jest autor przysłowia.

Często przy tym przysłowiu nie wiemy, kto jest autorem. Mówi się, że Salomon napisał 3000, ale my mamy mniej niż 400. Ale także kolekcjoner, który zebrał te rzeczy i poskładał je w całość.

W tym również musimy pójść za jego rękami. Zatem, jeśli chodzi o łączenie w pary, mówię tylko, że czytając Księgę Przysłów, miej oczy otwarte na pary. Są pary.

Mam tu parę okularów. Jest ich dwóch. A potem nagle mówisz: hmm, są dwa.

Zatem zaczynasz przeglądać Przysłowia. Tak, masz jedno przysłowie, ale czasami musisz poszukać drugiego, aby w pewnym sensie spojrzeć na pierwsze przysłowie z innej perspektywy itp. Dziękuję więc za wytrwanie przy prezentacji. Mam nadzieję, że właśnie otworzyło to kolejne spośród wielu drzwi do zrozumienia Księgi Przysłów. Dziękuję.

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu na temat par przysłów.

To jest sesja numer dwa, Pięć par w szczegółach. Przysłów 26,4-5. Przysłów 15,8-9. Przysłów 10.16-17. Przysłów 13.21-22. Przysłów 15:1 i 2, wraz z łączeniem spójnych technik.